

Sygn. akt II Ka 389/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 lipca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale prokuratora Jacka Górskiego

po rozpoznaniu w dniach 13.05.2022r., 15.06.2022r., 1.07.2022 r.

sprawy **Z. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, oskarżonego,

prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 30 czerwca 2021r. sygn. akt IIK 191/17

1. Zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonego Z. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.
2. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 619,92zł z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 389/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 191/17.	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

I.	Oskarżony	# zasadny	
II.	orzeczeniu		
III.	zarzucił rażąco	# częściowo	
	obrazę	zasadny	
	przepisów	# niezasadny	
	postępowania,		
	która miała	# zasadny	
	wpływ na treść		
	orzeczenia, tj.:	# częściowo	
		zasadny	
	1. art. 6		
	k.p.k. poprzez	# niezasadny	
	odebrania prawa		
	do obrony i	# zasadny	
	rozpoznanie		
	sprawy bez	# częściowo	
	udziału	zasadny	
	oskarżonego	# niezasadny	
	przy		
	jednoczesnym	# zasadny	
	spełnieniu		
	innego	# częściowo	
	obowiązku i	zasadny	
	zawiadomieniu	# niezasadny	
	w dniu 8		
	stycznia 2021 r.	# zasadny	
	przez menadżera		
	AŚ w Z.	# częściowo	
	drogą mailową	zasadny	
	Sąd Rejonowy		
	w Turku o	# niezasadny	
	pozbawieniu	# zasadny	
	wolności,		
	nowym adresie	# częściowo	
	do	zasadny	
	korrespondencji		
	oraz wniosku o	# niezasadny	
	sprowadzenie na	# zasadny	
	każdą rozprawę		
	a to odebranie	# częściowo	
	prawa do	zasadny	
	osobistej obrony		
	i udziału w	# niezasadny	
	rozprawie	# zasadny	
	poprzez celowe		
	działanie Sądu	# częściowo	
	Rejonowego,	zasadny	
	polegające na		
	milczącym	# niezasadny	

przeczekaniu do rozprawy w dniu 24.06.2021 r. i ogłoszeniu wyroku	# zasadny
30.06.2021 r. podczas, gdy Sąd ten miał obowiązek zawiadomienia oskarżonego o rozprawie w terminie umożliwiającym skuteczne złożenie wniosku o sprowadzenie w sytuacji, gdy już na terenie Polski od dnia 02.06.2021 r. Sąd Rejonowy miał wiedzę z urzędu o osadzeniu oskarżonego w AŚ W. B., a od dnia 14.06.2021 r. został prawidłowo powiadomiony o zmianie miejsca pobytu w rozumieniu art. 75 § 1 k.p.k. (vide postanowienie SO Konin z 25.10.2021 r., II Kz 208/21);	# częściowo zasadny
2. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań A. Ś. i wyjaśnień K. M., a także	# niezasadny

opinii biegłego
grafologa
wydanej w
oparciu o
elementy grafiki
kserokopijnej
nie mogącej być
przedmiotem
badań
grafologicznych
z powodu braku
badania
dokumentu w
rozumieniu art.
115 § 14 k.k.
i braku przeto
przydatności i
skutków
prawnych tak
uzyskanego, a
wprost
wyprodukowanego
przez Sąd z
kserokopii
dowodu.

3. art. 7 k.p.k.
z art. 2 §
2 k.p.k. poprzez
dokonanie oceny
dowodów
sprzecznej z
zasadami logiki
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia, a
także z
pominięciem
zasady prawdy
materialnej, co
doprowadziło do
błędnych ustaleń
faktycznych;

4. art. 5 § 2 k.p.k.
poprzez uznanie
wszelkich
wątpliwości, tj.
skutku braku
osobistego

kontaktu z A. Ś.,
braku dowodu
spotkania z K.
M., otrzymania
od niego
pieniędzy, braku
dowodu
osobistego
uczestnictwa
oskarżonego w
zdarzeniach
objętych
zaskarżonym
wyrokiem,
niezgodność
imienia
oskarżonego
jako nowego
właściciela
Cetan za
obciążające
oskarżonego i
dowodzące o
jego winie;

5. wydanie
orzeczenia przez
osobę
nieuprawnioną,
tj. nie będącą
sędzią z powodu
powołania przez
(...) B. S..

Obrońca
oskarżonego
orzeczeniu
zarzucił:

1.naruszenie art.
7 k.p.k. w
zw. z art. 410
k.p.k. poprzez
przyjęcie
dowolnej oceny
materiału
dowodowego
oraz odstąpienie
od
wszechstronnego

rozważenia
całości materiału
dowodowego w
sprawie, co
doprowadziło do
nienależytego i
sprzecznego z
przebiegiem
wydarzeń
ustalenia stanu
faktycznego i
przyjęcia, iż
oskarżony Z. S.
jest winny tego,
że w marcu i
w kwietniu 2003
roku w L. i R., w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej
występując w
imieniu (...) Sp.
z o.o. z siedzibą
w L. poprzez
dostarczenie
fikcyjnego
zamówienia na
usługę
transportową nr
(...) z datą
21.03.2003 r.
która w
rzeczywistości
nie miała
miejsca i
sprostowania
tego zamówienia
z datą
02.04.2003 r.
poprzez
potwierdzenie
przyjęcia
fikcyjnej faktury
VAT nr (...) z
datą 24.03.2003
r. wystawionej
przez P.H.U.
(...) K. M. (2)
z siedzibą w S.,
udzielił pomocy

K. M. (2) i A. Ś.
(1) – sprawcom
przestępstwa
polegającego na
usiłowaniu
sprzedaży
nieustalonym
nabywcom
detalicznym,
poprzez
wprowadzenie
ich w błąd co do
rodzaju, jakości
i wartości
nabywanego
paliwa i
doprowadzenie
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, w
kwocie nie
mniejszej niż 66
800,00 złotych,
w celu
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej, mimo
że należyta,
wnikliwa i
wszechstronna
analiza
materiału
dowodowego,
prowadzi do
całkowicie
odmiennych
wniosków, a
mianowicie, iż
w niniejszej
sprawie brak
jest tzw.
bezpośrednich
dowodów
potwierdzających
dokonanie przez
oskarżonego
zarzucanego mu
przestępstwa,
albowiem nie

odnaleziono
oryginałów
dokumentów,
nie ujawniono
naocznych
świadków czynu
przestępnego, a
całe
postępowanie i
dowodzenie
faktów
zachodziło na
poziomie
poszlak oraz
zeznań
świadków K.
M. i A. Ś.,
którzy w toku
postępowania
wielokrotnie
zmieniali
odwoływali
swoje zeznania
w zależności
w jakiej roli
procesowej
występowali w
sprawie i jaki
na dany czas
mieli interes
w rzeczonyj
sprawie;

2. art. 4 i art. 5 §
2 k.p.k. poprzez
rozstrzygnięcie
przez Sąd I
instancji
nie dających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego, w
tym
uwzględnienie
przez Sąd jedynie
okoliczności na
niekorzyść

oskarżonego, co
przejawiło się:

a) w
subiektywnej
ocenie zeznań
świadków K. M.
i A. Ś. świadków
zeznających na
niekorzyść
oskarżonego
przez
bezkrytyczne
danie wiary
ich zeznaniom
mimo, że jak
zauważa Sąd
I instancji na
stronie 9
uzasadnienia
wyroku, że
zeznania
świadków A.
Ś. i K. M.
na przestrzeni
lat nie ulegały
ewolucji...”, „...
świadkowie w
toku
postępowania
przygotowawczego
i przed Sądem I
instancji
znajdowali się w
różnych rolach
procesowych.
Jako podejrzani
w początkowej
fazie
postępowania
negowali swój
udział w
przestępstwie i
stąd forsowali
najbardziej
korzystną w
ich przekonaniu
wersję
wydarzeń”, co
w konsekwencji

spowodowało
zbudowanie na
teżże podstawie
ciągu wydarzeń
sprzecznego z
całokształtem
materiału
dowodowego i
ostatecznie
skazanie
oskarżonego za
czyn z art. 239 §
1 k.k.,

b)odmową
przypisania
przez Sąd
orzekający
waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego w
których nie
przyznał się
do popełnienia
zarzucanego mu
czynu, mimo
że oskarżony
na rozprawie
w dniu 29
maja 2007 roku
opisał zdarzenie
z udziałem A.
Ś. jakie miało
miejsce podczas
wspólnego
transportu z AŚ
w B. do ZK w
P., kiedy to jeden
ze świadków, tj.
A. Ś. chwalił
się w obecności
oskarżonego
jakie to niby
„wałki” miał
robić, co
jednoznacznie
wskazuje na to,
że świadek A.
Ś. nigdy nie

miał kontaktu z oskarżonym Z. S., s potkał go dopiero w trakcie ww. transportu pomiędzy jednostkami penitencjarnymi, co utwierdza w przekonaniu, że zeznania świadka A. Ś. obciążające oskarżonego pozbawione są waloru jakiegokolwiek wiarygodności;

c)w pominięciu treści zeznań złożonych przez kluczowych świadków w szczególności A.Ś., który na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2014 r. (k.3883), podsumowując swoje zeznania stwierdził: „ja jestem plotką w tej aferze (...), ci co mają potężne pieniądze nie siedzą za paliwo. Jaka jest prawda, ja zatrzymuję dla siebie”.

Oskarżyciel orzeczeniu zarzucił:

1.błąd w ustaleniach faktycznych,

przyjętych za
podstawę
orzeczenia
mający wpływ
na jego treść
polegający na
przyjęciu, że
przestępstwo
zostało
popelnione w
L. i R.
podczas, gdy de
facto miejscami
popelnienia
przestępstwa
były przede
wszystkim P.
i W. oraz
pominięciu w
opisie czynu, że
sprawca działał
w celu
utrudnienia
postępowania
karnego;

- rażąco
niewspółmierność
kary orzeczonej
wobec Z. S. w
wymiarze 1 roku
i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności w
stosunku do
stopnia winy i
stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisanego
mu czynu oraz
motywacji
sprawcy, a także
jego właściwości
i warunków
osobistych oraz
sposobu życia
przed
popelnieniem
przestępstwa i

	<p>zachowania po jego popelnieniu, co powoduje że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz nie zaspokaja potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co uzasadnia wymierzenie kary znacząco surowszej, a jednocześnie sprawiedliwej.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się niezasadna. Z kolei apelacje oskarżonego oraz jego obrońcy okazały się zasadne i doprowadziły do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.</p>			

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd nie podzielił zarzutu oskarżonego, dotyczącego zastosowania zasady specjalności. W aktach sprawy brak jest bowiem informacji, dotyczącej zawiadomienia Sądu Rejonowego w Turku o pozbawieniu wolności oskarżonego i pobycie w Areszcie Śledczym w Z.. Nadto Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko SN zawarte w wyroku z 28.09.2015 r., sygn. IV K 136/15 oraz w uchwale SN z 24.10.2010 r., sygn. I KZP 19.10, wskazujące że zasada specjalności wskazana w art. 607a § 1 k.p.k. nie ma charakteru bezwzględnego, w szczególności jeśli postępowanie karne nie wiąże

się ze
stosowaniem
wobec osoby
ściganej środka
polegającego na
pozbawieniu
wolności (art.
607a § 1 pkt
4 k.p.k.). Taka
właśnie sytuacja
ma miejsce w
niniejszej
sprawie.

Wracając do
meritum,
przeprowadzona
kontrola
instancyjna
wykazała
bowiem, iż
zebrany w
niniejszej
sprawie materiał
dowodowy i
ustalony na
jego podstawie
stan faktyczny
nie pozwala
na przypisanie
oskarżonemu
sprawstwa i
winy w zakresie
zarzucanego
czynu.

W ocenie Sądu
odwoławczego,
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy nie
daje podstaw
do przyjęcia,
że oskarżony
ułatwił
sprawcom
przestępstwa
uniknąć
odpowiedzialności
karnej przez

dostarczenie im
stosownych
dokumentów dla
wykazania
legalności
transakcji w
postaci
zamówienia na
(...) z 21.03.2003
r., sprostowania
do zamówienia
z 02.04.2003 r.
oraz faktury VAT
nr (...).03 z
24.03.2003 r.

Przyjęcie
sprawstwa i winy
oskarżonego
stanowi przede
wszystkim
konsekwencję
dania wiary
zeznaniom
świadków K
M. oraz A.
Ś., mimo iż
swobodna, a nie
dowolna ocena
tychże zeznań
winna prowadzić
do wniosku, iż
nie zasługują
one na wiarę.
Co przy tym
istotne, zeznania
tychże świadków
nie znajdują
potwierdzenia w
pozostałym
materiale
dowodowym, w
świetle czego w
sprawie brak jest
obiektywnych i
bezpośrednich
dowodów
świadczących o
sprawstwie i
winie

oskarżonego Z.
S..

Sąd odwoławczy
podziela
wspólne
stanowisko
obrońcy oraz
oskarżonego, iż
zeznania
świadków K. M.
i A. Ś. nie mogą
zostać uznane
za wiarygodne, z
uwagi na fakt,
iż w toku całego
postępowania
były
niekonsekwentne,
ich treść ulegała
zmianom, w
zależności od
tego w jakiej
roli procesowej
występowali, na
co wprost
wskazał świadek
K. M. w toku
rozprawy w dniu
18 marca 2014 r.
Nadto zeznania
świadków
zawierały liczne
sprzeczności co
do tych samych
okoliczności –
w tym co
najistotniejsze,
w zakresie
udziału
oskarżonego w
całym
procederze.
Świadkowie ci
wskazywali
siebie nawzajem
jako osobę, która
przekazała
drugiemu numer
właściciela

nowego
właściciela
spółki (...), przy
czym żaden ze
świadków nie
potrafił wskazać
konkretnego
numeru z
którego miał
się kontaktować
z oskarżonym.
Ponadto
świadek K. M.
relacjonował
wydarzenia w
sposób skrajnie
wybiórczy, nie
był w stanie
opisać wyglądu
osoby z którą
wówczas miał
się spotkać ani
wskazać pory
dnia spotkania,
a są to
okoliczności
istotne przy
ocenie
wiarygodności
tychże zeznań,
bowiem
pozwalają na
ocenę czy do
takiego
spotkania w
ogóle doszło.
Nadto wskazani
świadkowie w
tym samym
postępowaniu
zeznawali z
kolei, że nie
znali osobiście
oskarżonego, nie
kontaktowali się
z nim
bezpośrednio,
wskazywali
jedynie na
kontakt

telefoniczny,
podczas którego
mieli rozmawiać
z mężczyzną
o imieniu A.,
mimo iż
oskarżony nosi
inne imię.
Ponadto
świadek A. Ś.
zeznawał, iż
osoba z którą
rozmawiał przez
telefon miała
około 50 lat,
a oskarżony w
chwili
zarzucanego
przestępstwa
miał 29 lat. Co
również
niezwykle
istotne, świadek
A. Ś. nie
rozpoznał
oskarżonego na
tablicy
poglądowej z
dnia 3
października
2004 r. W
kontekście
oceny
wiarygodności
zeznań tego
świadka istotne
znaczenie ma
również
zdarzenie jakie
miało miejsce
podczas
wspólnego
transportu z AŚ
w B. do ZK
w P.. Podczas
wskazanego
transportu
świadek A. Ś.
nie rozpoznał
oskarżonego,

rozmawiając o nim z innymi przewożonymi zatrzymanymi, co całkowicie poddaje w wątpliwość okoliczności podawane przez świadka w toku postępowania. Z uwagi na powyższe okoliczności, wskazujące na zasadność odmowy wiarygodności zeznań ww. świadków, w ocenie Sądu odwoławczego brak jest racjonalnych podstaw, z uwagi na które Sąd orzekający kategorycznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, wskazując iż pozostają one w sprzeczności z zeznaniami ww. świadków.

Należy przy tym podkreślić, iż w sprawie brak jest również jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego przekazanie oskarżonemu kwoty pieniędzy. Dla przypisania winy oskarżonego nie

jest wystarczająca okoliczność podnoszona przez Sąd I instancji, iż „od początku w zeznaniach obydwu świadków przewijał się nowy właściciel (...), którego żaden z nich wcześniej nie znał”. Sąd odwoławczy ma na uwadze upływ czasu od zdarzeń objętych zarzutem, jednakże mając na uwadze wzajemną zależność tychże zeznań z pozostałymi dowodami, nie można uznać tych zeznań za wiarygodne. Co istotne, w sprawie brak jest również oryginałów dokumentów w postaci zamówienia, jego sprostowania przez firmę (...) Sp. z o.o. jak i faktury VAT, wystawionej przez K. M.. Fakt ten uniemożliwia niewątpliwą identyfikację autora

odręcznych zapisów, zatem nie sposób bezsprzecznie stwierdzić, iż na sprostowaniu do zamówienia z 21 marca 2003 r. jak i na pozostałych dokumentach faktycznie widnieje podpis oskarżonego Z. S.. W konsekwencji, kontrola instancyjna wykazała iż Sąd orzekający zbyt duży walor wiarygodności nadał opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, który wskazał iż podpis ten prawdopodobnie należy do oskarżonego.

Z uwagi na powyższe, materiał dowodowy nie pozwala w sposób nie budzący wątpliwości ustalić jednej wersji zdarzenia, ciągu wydarzeń i czy oskarżony pełnił w nim zarzucaną rolę, co zgodnie z zasadą wysłowioną w art. 5 § 2

k.p.k. nakazuje rozpatrywać wszelkie wątpliwości na korzyść oskarżonego. Norma wskazana w tym przepisie, obciążająca oskarżyciela, stanowi jedną z podstawowych gwarancji praw oskarżonego, w myśl której, za winną uznać można tylko taką osobę w stosunku do której wina udowodniona w sposób niewątpliwy. W ocenie Sądu odwoławczego, mimo wykorzystania wszelkich możliwości dowodowych nie udało się usunąć wątpliwości co do winy oskarżonego, zatem należy je tłumaczyć w sposób dla niego korzystny.

W pozostałym zakresie, tj. co do zarzutów nie pokrywających z apelacją obrońcy oskarżonego, Sąd odwoławczy nie odniósł się do zarzutów podniesionych

przez
oskarżonego,
bowiem nie
złożył on w
ustawowym
terminie
wniosku o
uzasadnienie
wyroku. Z uwagi
na powyższe,
nie Sąd nie
dokonał oceny
ich zasadności
w punkcie 3
przedmiotowego
uzasadnienia.

Z uwagi na
powyższe
okoliczności,
oczywiście
niezasadna
okazała się
apelacja
oskarżyciela
publicznego.
Biorąc pod
uwagę, iż Sąd
odwoławczy
zmienił
zaskarżony
wyrok i
uniewinnił
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu, niecelowa
jest analiza
wskazanego
przez
prokuratora
elementu stanu
faktycznego, tj.
tego gdzie miało
zostać
popelnione
przestępstwo
zarzucane
oskarżonemu. Z
tych samych
względów

<p>oczywiście niezasadny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego.</p> <p>Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie, względnie z ostrożności procesowej o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

Rejonowemu do ponownego rozpoznania.	# zasadny
2.Obrońca oskarżonego wniósł o:	# częściowo zasadny
a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,	# niezasadny
ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;	# zasadny
b) przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu Z. S. przez Sędem I jak i II instancji, albowiem nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części w wysokości półtorakrotności stawki wynikającej z rozporządzenia, z uwagi na nakład pracy adwokata, w szczególności czas poświęcony na przygotowywanie	# częściowo zasadny
	# niezasadny

się do
prowadzenia
sprawy (akta
sprawy liczące
26 tomów),
liczbę
stawiennictw w
sądzie, w tym
na rozprawach
(począwszy od
2018 roku),
stopień zawłości
sprawy, w
szczególności
tryb i czas
prowadzenia
sprawy,
obszerność
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
(akta sprawy
liczące 26
tomów).

3. Oskarżyciel
publiczny wniósł
o zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez:

a) przyjęcie,
że oskarżony
Z. S. popełnił
zarzucane mu
przestępstwo w
L., R., P. i W.
oraz działał w
celu utrudnienia
postępowania
karnego;

b) orzeczenie
wobec
oskarżonego
kary 4 lat
pozbawienia
wolności.

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z uwagi na brak obiektywnych dowodów świadczących o winie oskarżonego, za zasadny Sąd ocenił wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p> <p>Zasadny okazał się przy tym wniosek obrony w zakresie zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości półtorakrotności stawki wynikającej z rozporządzenia z uwagi na czas trwania postępowania, stopień jej skomplikowania i nakład pracy obrońcy.</p> <p>Z uwagi na uwzględnienie apelacji obrony i oskarżonego,</p>	

niezasadny
okazał się
wniosek
oskarżyciela
publicznego o
zmianę
zaskarżonego
orzeczenia we
wskazanym
zakresie.

W sprawie brak
jest przy tym
przesłanek,
uzasadniających
uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi
Rejonowemu.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu**

<i>pierwszej instancji</i>		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
<i>0.1</i>		
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy		
<i>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1 Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.		
Zwięzłe o powodach zmiany		
Przeprowadzona kontrola instancyjna		

<p>wykazała, iż zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uchylenia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2. 3.	<p>Sąd na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.</p> <p>Sąd na podstawie §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B. kwotę 619,92 złotych (w tym VAT) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>	

7. PODPIS	
Marek Ziółkowski	